

HODITI SKUPAJ V UPANJU

Prebrano vernikom celjske škofije 23. februarja 2025,
na 7. nedeljo med letom

Drage sestre, dragi bratje!

S spokornim znamenjem pepela na glavi bomo začeli letno romanje svetega posta v veri in upanju. Cerkev, mati in učiteljica, nas vabi, naj pripravimo svoja srca in naj se odpremo Božji milosti, da bomo lahko z velikim veseljem obhajali velikonočno zmagoslavje Kristusa, Gospoda, nad grehom in smrtjo. Jezus Kristus, umrli in vstali, je namreč središče naše vere in je porok našega upanja v veliko Očetovo obljubo večnega življenja, ki se je že uresničila v njegovem ljubljenu Sinu (Jn 18,28; 17,3).¹

V tem postu, ki ga bogati tudi milost jubilejnega leta, vam želim ponuditi nekaj razmišljanj o tem, kaj pomeni *hoditi skupaj v upanju* in odkriti klice k spreobrnjenju, ki jih Božje usmiljenje namenja vsem.

Najprej, **hoditi**. Geslo jubileja »romarji upanja« nas spomni na dolgo potovanje izraelskega ljudstva proti obljubljeni deželi, o katerem pripoveduje Druga Mojzesova knjiga. Ne moremo se spominjati svetopisemskega izhoda, ne da bi pomislili na številne brate in sestre, ki danes bežijo pred revščino in nasiljem in gredo iskat boljše življenje zase in za svoje drage. Tu se pojavi prvi klic k spreobrnjenju, ker smo vsi v življenju romarji, vsak pa se lahko vpraša: Kako se pustim izzvati temu stanju? Sem v resnici na poti ali sem raje ohromljen, statičen, s strahom in pomanjkanjem upanja, ali pa počivam v svoji coni udobja? Ali iščem poti osvoboditve iz grešnih razmer in pomanjkanja dostojanstva? Dobra postna vaja bi bila, če bi se soočili s konkretno resničnostjo nekega migranta ali romarja, da bi tako odkrili, kaj Bog zahteva od nas.

Drugič, to potovanje opravimo **skupaj**. Hoditi skupaj, biti sinodalni, to je poklicanost Cerkve.² Kristjani so poklicani, da pot prehodijo skupaj, nikoli kot samotni popotniki. Sveti Duh nas spodbuja, naj izstopimo iz sebe.³ Hoditi skupaj pomeni biti tkalci edinosti, začeni s skupnim dostojanstvom Božjih otrok (prim. Gal 3,26-28); pomeni napredovati drug ob

¹ Cfr Lett. enc. *Dilexit nos* (24 ottobre 2024), 220.

² *Homilija pri maši za kanonizacijo blaženih Giovannija Battista Scalabrinija in Artemida Zattija*, 9. oktobra 2022.

³ *Prav tam*.

drugem, ne da bi teptali drugega ali ga premagali, ne da bi gojili zavist ali hinavščino, ne da bi pustili, da nekdo zaostane ali se čuti izključenega.

V tem postnem času nas Bog prosi, naj preverimo, če smo v svojem življenju, v naših družinah, na krajih, kjer delamo, v župnijskih in redovnih skupnostih, sposobni hoditi z drugimi, poslušati, premagati skušnjava, da bi se zaprli v svojo samozadostnost in pazili samo še na svoje potrebe. Smo sposobni delati skupaj kot verniki - škofje, duhovniki, redovniki in laiki v službi Božjega kraljestva; ali damo drug drugemu čutiti, da so del skupnosti, ali jih držimo na obrobju.⁴ To je drugi poziv: **spreobrnjenje k sinodalnosti**.

Tretjič, to pot opravimo skupaj **v upanju** na obljubo. *Upanje, ki ne osramoti* (prim. Rim 5,5), ki je središčno sporočilo jubileja,⁵ naj bo za nas obzorje postne poti k velikonočni zmagi. Kot nas je v okrožnici *Rešeni v upanju* učil papež Benedikt XVI., »človek potrebuje brezpogojno ljubezen. Potrebuje tisto gotovost, ki mu dovoli reči: 'Ne smrt ne življenje ne angeli ne moči ne sedanost ne prihodnost ne oblasti višave ali globočine ne kaka druga stvar nas ne more ločiti od božje ljubezni, ki je v Kristusu Jezusu, našem Gospodu' (Rim 8,38-39).«⁶ Smrt je bila spremenjena v zmago in v tem je vera in veliko upanje kristjanov: v Kristusovem vstajenju!

To je tretji poziv k spreobrnjenju: poziv upanja, zaupanja v Boga in v njegovo veliko obljubo, v večno življenje. Vprašati se moramo: sem v sebi prepričan, da mi Bog odpušča grehe? Ali pa se obnašam, kot da se lahko rešim sam? Ali hrepenim po odrešenju in prosim za Božjo pomoč, da bi ga sprejel? Ali konkretno živim upanje, ki mi pomaga dojemati dogodke zgodovine in me priganja k zavzetosti za pravičnost, za bratstvo, k skrbi za skupni dom, tako da nihče ne ostajal zadaj?

Sestre in bratje, po zaslugi Božje ljubezni v Jezusu Kristusu smo varovani v upanju, ki ne osramoti (prim. Rim 5,5). Upanje je varno in trdno »sidro duše«.⁷ V njem Cerkev moli, da bi »se vsi ljudje rešili« (1 Tim 2,4) in čaka, da bo s Kristusom, svojim ženinom, združena v nebeški slavi.

Devica Marija, Mati Upanja, prosi za nas in nas spremljaj na postni poti.

Papež Frančišek

⁴ *Prav tam.*

⁵ Bula *Upanje ne osramoti*, 1.

⁶ Okrožnica *Spe salvi* (30. novembra 2007), 26.

⁷ *Katekizem Katoliške Cerkve*, 1820.